

धर्मनिरपेक्षता, स्वातंत्र्य, समता, लोक- शाही, विज्ञाननिष्ठता सामाजिक न्याय व राजकीय-आर्थिक विकेन्द्रीकरणाचा पुर- स्कार करणाऱ्या पक्षांना युक्रांदचा पाठिंबा

॥ लोकसभा निवडणुकीबाबत युक्रांदची भूमिका ॥

लोकसभेच्या निवडणुका जवळ आल्या आहेत. सत्ताधारी काँग्रेस पक्ष पंतप्रधान राजीव गांधीच्या नेतृत्वाखाली राष्ट्रीय एक्याची भूमिका घेऊन भारतीय जनतेसमोर परत एकदा मते मागण्यासाठी उभा आहे.

स्वातंत्र्यानंतर ४२ वर्षांत (जनता राजवटीचा अल्पकाळ वगळता) सातत्याने काँग्रेस पक्ष केंद्रस्थानी सत्तेवर आहे. त्यातही 'नेहरू - गांधी' घराण्याच्या हातातच या देशाचे पंतप्रधानपद व काँग्रेसपक्षाची धुरा राहिलेली आहे. 'समाजवाद', 'गरिबी हटाव' सारखे नारे देऊनही काँग्रेस पक्षाने देशात मिश्र अर्थव्यवस्थेच्या आधारेने मक्तेबाज भांडवलशाही भक्कम करण्यावरच जोर दिला आहे. मूठभर भांडवलदार घराण्यांच्या ताब्यात या देशाची आर्थिक सत्ता देऊन येथील कारखानदारीचे केंद्रीकरण करण्यात आले; तर 'हरित क्रांती'च्या भांडवली विकासातून देशात काही मोजकी 'हिरवी बेटे उदयाला आली. पाश्चात विकसित तंत्रज्ञान भरमसाठ वेगाने स्वीकारीत असताना येथील मनुष्यशक्ती, नैसर्गिक साधन सामुग्री व प्राधान्य याकडे दुर्लक्ष केले गेले. नफेखोर, भोगवादी दृष्टिकोनामुळे जगाच्या बरोबरीनेच येथेही पर्यावरणाचे काही मुलभूत प्रश्न निर्माण केले गेले. गावगाडा-शेतीव्यवस्था, हस्त व कुटिरोद्योग उध्वस्त होऊ लागले. गावांतून शहरांकडे जगण्यासाठी लाखोंचे तांडे स्थलांतर करू लागले. यामध्ये भारतातील उच्च-वर्ण-जातीय व पुरुषसत्ताक व्यवस्थेतील सर्वाधिक शोषित दलित, आदिवासी, भटका-विमुक्त व बलुतेदार व स्त्रिया या संख्येने सर्वाधिक आहेत. नवीन भांडवली विकास प्रक्रियेत वर्ण-जाती व कुटुंबव्यवस्था नवे रूप घेऊन पुढे आली आहे.

या भांडवली विकासासाठी परदेशी कर्ज प्रचंड प्रमाणात स्वीकारून परकीय बहुराष्ट्रीय कंपन्यांच्या आधारेने काँग्रेसने साम्राज्यवादो शक्तीशी हातमिळवणी केली आहे. परिणामी देशाची संपूर्ण अर्थव्यवस्था आज परकीय भांडवलाच्या तालावर नाचते आहे.

त्याचवेळी काँग्रेसने धर्मनिरपेक्षतेला सोडचिठ्ठी दिल्याने विविध जाती-जमाती व धर्मियांमध्ये ताणतणाव निर्माण झाले आहेत. धर्म व जातीच्या नावावर इतिहासाचे चक्र उलटे फिरविण्याचा प्रयत्न काही जात-जमातवादी शक्ती करीत आहेत. आपल्या मुलभूत हक्कांसाठी झगडणारे दलित, आदिवासी, भटके-विमुक्त, स्त्रियांच्या चळवळी नामशेष करण्यासाठी या शक्ती देशातील संसदीय लोकशाहीप्रणाली उध्वस्त करू पहात आहेत. उघडपणे हुकूम-शाहीचा व धर्मवादी शासनसंस्थेचा पुरस्कार करीत आहेत. रामजन्मभूमी-बाबरी मस्जिद, रुपकुंवर सती, शहाबानो रिडल्स, म. फुले, सेंटॉनिक व्हर्सेस ही याची उदाहरणे आहेत. सत्ताधारी काँग्रेस पक्ष आणि विरोधी पक्षातील भारतीय जनता पक्ष, शिवसेना, विश्वहिंदू परिषद व काही मुस्लिम जमातवादी संघटना या प्रकरणात आघाडीवर आहेत. सतत वातावरण स्फोटक बनविण्याचा, देशात हिंसाचार माजविण्याचा प्रयत्न करीत आहेत.

१९८४ मध्ये राजीव गांधी सत्तेवर आल्यापासून या देशात अघोषित आणिबाणी चालू आहे. पंजाबचे निमित्त करून अनेक लोकशाहीविरोधी कायदे लागू करण्यात आले. संसदीय लोकशाहीचे सर्व संकेत पायदळी तुडविले गेले वृत्तपत्र विधेयक लादून आपले खरे स्वरूप दाखविण्याचा प्रयत्न राजीव गांधींनी केला. परंतु जागृत व स्वातंत्र्यप्रेमी जनतेच्या व वृत्तपत्रांच्या उठावामुळे त्यांना तात्काळ माघार घ्यावी लागली. देशाच्या भवितव्याची कोणतीही चाड नसणाऱ्या राजीव गांधींनी व त्यांच्या काँग्रेस पक्षाने बोफोर्स, फेअर फॅक्ससारख्या अभूतपूर्व भ्रष्टाचार प्रकरणातील

दलालांना पाठीशी घातले आहे. याविरुद्ध सातत्याने आवाज उठविणाऱ्या चळवळींचा आवाज सामान्य जनतेपर्यंत पोचू नये म्हणून आकाशवाणी व टी. व्ही. सारख्या माध्यमांना राजीव गांधींनी स्वतःच्या दावणीला बांधून टाकले आहे.

पंजाब, मिझोराम, आसाम आदी ठिकाणचे प्रश्न राजकीय पातळीवरून मोडविण्याऐवजी याबाबत झालेल्या करारांची अंमलबजावणी न करता केवळ तात्कालिक, संधिसाधू भूमिकेतून या प्रश्नांकडे राजीव गांधींनी पाहिले. परिणामी हे प्रश्न अधिकच चिघळत गेले आहेत. नागरी जीवनात लष्कर व नोकरशाहीचा प्रभाव मोठ्या प्रमाणावर वाढला आहे. सतत वाढणारी महागाई, बेकारी, टंचाई, व जातीयवाद रोखण्यात काँग्रेसला पूर्णतः अपयश आले आहे. नवीन शैक्षणिक धोरण व नवोदय शाळा सुरू करून शिक्षणक्षेत्रात नव चातुर्वर्ण्य आणला आहे. बहुजनसमाजाला शिक्षणाची दारे परत एकदा बंद केली गेली आहेत.

श्रीलंकेसह शेजारी राष्ट्रांशी संबंध राजीव काळात सर्वाधिक विघडले गेले. श्रीलंकेत सैन्य नेऊन हजारां नगरिक व भारतीय सैनिक ठार मारण्यात राजीव सरकार कारणीभूत ठरले. देशभर व जगभर या बेजबाबदार व विस्तारवादी धोरणाविरुद्ध आवाज उठताच भारताची सर्व प्रतिमा मलीन करून राजीव सरकारला सैन्य माघारी घ्यावे लागले. राजकीय नेतृत्वाचा कोणताही गुण नसलेल्या व सतत माघार घ्यावी लागलेल्या राजीव सरकारविरुद्ध जनतेमध्ये असंतोष वाढत होता. परिणामी विविध राज्यांमध्ये विरोधी पक्षांची आघाडी सत्तेवर आली. त्यांचा वाढता प्रभाव पहाता त्यांच्याविरुद्ध दडपशाहीचे व केंद्रीय सत्ता लादण्याचे धोरण राजीव सरकारने स्वीकारले. जनतेमधील असंतोष दडपून टाकून मुलभूत प्रश्नांवरील लक्ष विचलित करण्यासाठी राजकीय विकेंद्रीकरण व “लोकांकडे सत्ता” या नावाखाली राज्यांना डावलून स्थानिक स्वराज्य संस्थांशी थेट केंद्राचा संपर्क निर्माण करणारी पंचायत राजनगरपालिका विधेयके आखली गेली. जवाहर रोजगार योजना, बँक कर्ज मेळे घेऊन व डोल संस्कृतीचा प्रचार सुरू केला. राजकीय सत्तेवरील पकड ढिली होण्याचीच ही लक्षणे आहेत.

लोकशाही, धर्मनिरपेक्षतेला मूठमाती देणाऱ्या राजीव सरकारच्या भूलथापांना बळी न दडता व भाजप, शिवसेना, रा. स्व. सं. मुस्लिम जमातवादी संघटनांच्या धर्मवादी भूमिकेला भीक न घालता या राष्ट्रद्रोही शक्तींच्या विरोधात संघर्ष करण्याचा निर्धार कष्टकरी जनतेने करावा व येत्या लोकसभा निवणूडकीत या राजकीय पक्षांना मतदान करू नये असे आवाहन युवक क्रांती दल करीत आहे.

धर्मनिरपेक्षता, स्वातंत्र्य, समता, लोकशाही, विज्ञाननिष्ठा, सामाजिक न्याय व राजकीय-आर्थिक विकेंद्रीकरण या तत्वांचा ‘सत्यपणे’ पुरस्कार करणाऱ्या राजकीय पक्षांच्या उमेदवारांना युक्रांद पाठिंबा देत आहे. महाराष्ट्रात ज्या ठिकाणी बहुपक्षीय लढती असतील तेथे कष्टकरी, दलित, आदिवासी, भटकं-विमुक्त, स्त्रियांच्या चळवळींना सातत्याने मदत करणाऱ्या भारिप (आंबेडकर), माकप, जनता दल, भाकप, शेकाप, कामगार आघाडी यांच्या उमेदवारांचा प्रचार युक्रांद करणार आहे. त्यावेळी कष्टकरी समूहांच्या जमीन, पाणी, रोजगार, जळण आदि प्रश्नांवर स्त्री-दलितांच्या अत्याचार विरोधी, जातीयवाद व महागाई विरोधात या पक्षांनी आपापल्या भूमिका स्पष्टपणे जाहीर कराव्यात असे आवाहन युक्रांदने केले आहे.

युवक क्रांती दल महाराष्ट्र मध्यवर्ती, कार्यकारिणी

शांताराम पंढरे (कार्यवाह) अजित सरदार उत्तम आव्हाड, गंगाधर त्रिभुवन व सुधा सरदार, सुनिल पाटील, शांताराम गोपाळे, दीपक नायनाक (निमंत्रित सदस्य).

